

РЕШЕНИЕ

№ 53

гр. Силистра, 14.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СИЛИСТРА в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Люба Ст. Стоилкова

Членове: Теодора В. Василева
Десислава Г. Петрова

при участието на секретаря Галина Н. Йовчева
като разгледа докладваното от Люба Ст. Стоилкова Въззивно гражданско дело № 20233400500007 по описа за 2023 година

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ М. М. М., с ЕГН *****, постоянен адрес в гр.Тутракан, обл.Силистра, ул.“Братован Илиев“ №10, чрез упълномощения адв.Тр.С., моли съда да отмени Решение №228/18.11.2022г. постановено по гр.д.№ 280/2021г. по описа на Районен съд-Тутракан, с което е отхвърлен предявеният от него иск да бъде осъдена ответницата Н. Д. да му заплати обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди в размер на 5000 лева, настъпили в следствие на извършено от Д. непозволено увреждане.

Счита, че постановеното от районния съд решение е неправилно, поради противоречието му с материалния закон и моли въззивния съд да го отмени и да постанови друг правораздавателен акт, с който да уважи изцяло предявения от него иск и да му присъди направените пред двете инстанции разноски.

ОТВЕТНИЦАТА Н. Н. Д., с ЕГН *****, от гр.Тутракан, ул.“Панайот Хитов“ №5, не е подала отговор, не се явява в съдебно заседание.

Съдът като прецени доводите не страните и доказателствата по делото, прие за установено следното:

С Решение №228/18.11.2022г. постановено по гр.д.№280/2021г. по описа на РС-Тутракан, съдът е отхвърлил като неоснователен иска с правно основание чл.45 от ЗЗД, предявен от М. М.М. против Н. Н. Д. - за заплащане на обезщетение за причинени неимуществени вреди в размер на 5000 лева, резултат от повдигнато обвинение, предмет на прекратено от съда НЧХД№334/2019г. по описа на РС-Тутракан.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Не са допуснати нарушения на императивни материални норми, за приложението на които въззивният съд е длъжен да следи служебно.

Няма спор между страните по изложената в решението фактическа обстановка.

По доводите за неправилност на решението въззивният съд намира следното:

Ищецът М.М. обосновава претенцията си спрямо ответницата Н.Д. позовавайки се на факта, че производството по подадената от нея частна тъжба е прекратено и поради това, че тя недобросъвестно е упражнила правото си на жалба, тъй като изложените от нея в жалбата й твърдения са клеветнически и опозоряват доброто му име, с което излизат извън границите на добросъвестно упражняване на право. Изхождайки от тази теза- че е безспорен факта, че наказателното производство е прекратено- и приемайки, че това е достатъчно основание за ангажиране на отговорността на Д., ищецът не е ангажирал доказателства в подкрепа на иска си. По негово искане е разпитан свидетелят Е, показанията на който правилно районния съд е коментирал, че не изясняват относими към делото факти.

Въззивният съд споделя изложените в решението аргументи, че самото подаване на тъжба, производството, по която е прекратено, не съставлява само по себе си противоправно деяние.

В този смисъл и на основание чл.272 от ГПК препраща към мотивите изложени от първоинстанционния съд.

Настоящия състав не споделя изложеното в жалбата становище, че такъв „принос“ в развитието на юридическата доктрина е в противоречие със същностната дефиниция на субективното право“. Изводът на районния съд е съобразен със съдебната практика на ВКС, многобройна и непротиворечива, цитирана и в самото решение.

Факт е, че М.М. не е изложил ясни твърдения за недобросъвестно упражняване на правото на жалба от страна на Д. и не е ангажирал доказателства за това.

От приложените наказателни дела, и от заявеното от страните става ясно, че помежду им е налице дългогодишен конфликт и спор. Помежду им са водени множество НЧХД. От изложеното в тъжбата на Д. става ясно, че е налице и производство пред Комисията за защита на личните данни, при сезирането на която М. си е послужил с клевета и неверни данни / поне така счита ответницата/. При така очертаната конфликтна ситуация и влошени междусъседски отношения, които продължителен период от време не намират разрешение в лицето на държавните органи, не може да се приеме, че поведението на тъжителката по НЧХД №334/2019г. цели умишлено да увреди права и законни интереси на М., и не е мотивирана от това да потърси защита на накрънените й права. Това се потвърждава и от факта, че както в първоначалната тъжба, така и в подадената в следствие такава се излагат нови и нови противоправни деяния /според тъжителката/, с които се пречи на спокойното ползване на собствения й имот, същият се уврежда от ответника и всичко това я мотивира да потърси защита от държавните органи.

Предвид на това правилно районният съд е приел, че ответницата в първоинстанционното производство не следва да понесе отговорността по чл.45 от ЗЗД, тъй като предявявайки тъжбата си е упражнила едно свое конституционно право и това не съставлява противоправно поведение.

При липсата на този елемент от фактическия състав, правилно районния съд не е изследвал наличието на останалите предпоставки за ангажиране на отговорността по чл.45 от ЗЗД. Направеното в този смисъл възражение във въззивната жалба е неоснователно.

Настоящия състав не споделя доводите на процесуалния представител на жалбоподателя, изложени в съдебното заседание, проведено на 14.02.2023г. че липсата на изрична правна норма в НПК, аналогична на разпоредбата на чл.3 от ГПК, уреждаща добросъвестното упражняване на процесуалните права от страните, освобождава прокуратурата и тъжителя от това задължение. Прокуратурата има задължението да действа законосъобразно, поради това изричното включване в НПК на това задължение като ръководен принцип не е необходимо. Правомощията и процесуалните действия на частните тъжители са ограничена част от регламентацията на кодекса, но за тях важи общото правило на добросъвестно упражняване на процесуалните права.

Ако се приеме изложената в жалбата теза, че с подаването на тъжба по чл.80 от НПК, пострадалото лице не упражнява свое субективно материално право и следователно не може да злоупотреби с него, то се налага извода, че съответно не би следвало да носи отговорност за евентуалните причинени вреди, което отново е в подкрепа на извода на районния съд. /Съдът не споделя тези доводи, изложени в жалбата, но ги коментира с оглед

пълнота на изложението и обсъждане на всички възражения, направени от жалбоподателя./

По тези съображения и на основание чл.272 от ГПК, Окръжен съд-Силистра

РЕШИ:

Потвърждава Решение №228/18.11.2022г. постановено по гр.д.№280/2021г. по описа на Районен съд-Тутракан.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____